

วิสุทธิวาจา

.....

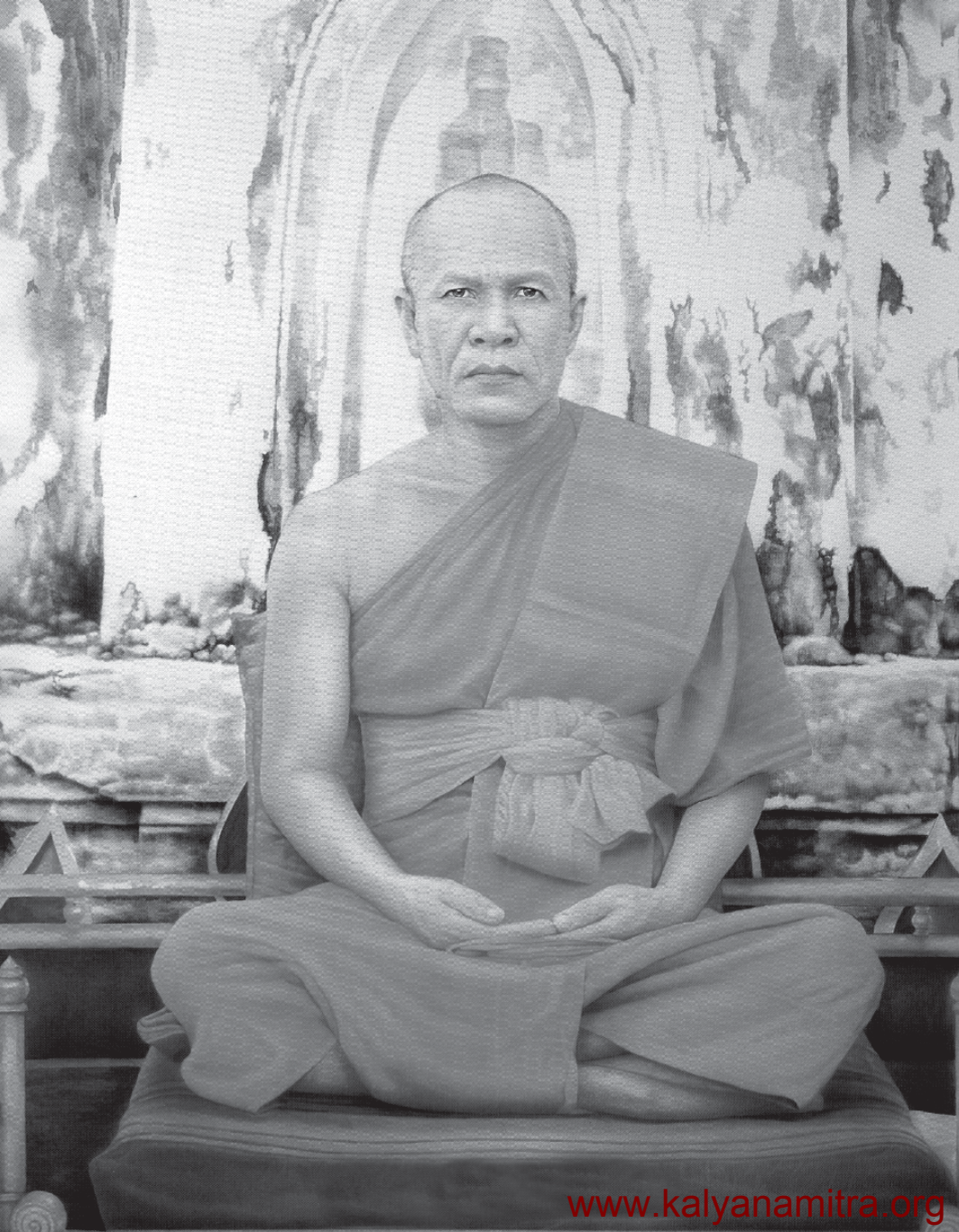
พระเดชพระคุณหลวงปู่ ท่านเป็นธรรมกถึกชั้นเยี่ยม พระธรรม-
เทศนาทุกบทของท่านล้วนสมบูรณ์ด้วยอรรถและธรรม ทั้งในเชิงปริยัติ
ปฏิบัติ และปฏิเวธ ทุกถ้อยคำของท่านเป็นวาจาอันบริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์
ที่คอยตอกย้ำให้เหล่าศิษยานุศิษย์เห็นถึงความสำคัญของการปฏิบัติธรรม
และการสั่งสมบุญบารมีเพื่อประโยชน์ในภพชาติเบื้องหน้า ไปจนกว่าจะ
ถึงที่สุดแห่งธรรมอีกด้วย ดังตัวอย่างโอวาทในพระธรรมเทศนาบางตอน
ของท่าน ดังนี้

จะเข้าถึงพระรัตนตรัย ใจต้องหยุดนิ่ง

“...ผู้ที่ จะเข้าถึงพระรัตนตรัย ต้องเอาใจไปจรดอยู่ที่ศูนย์กลาง
กายของตนนั้น แล้วทำใจให้หยุดในหยุดหนักเข้าไปทุกทีไม่ให้คลายออก
ทำไปจนใจไม่คลายออก ใจนั้นหยุดในหยุดหนักเข้าไปทุกที

นี่เป็นทางของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ไม่ใช่ทางไปของปุถุชน
ทางไปของปุถุชนไม่หยุด ออกนอกจากหยุด นอกจากทางไปของ
พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ หยุดเสมอจึงได้เจอ เจอพระพุทธเจ้าพระ
อรหันต์...”

(จากพระธรรมเทศนา เรื่อง รตนตยคมปณามคาถา ๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๙๒)

โลกมนุษย์...เป็นทำเลสร้างบารมี

“...สิ่งทั้งหลายนั้น เมื่อเรารักษาอยู่ เมื่อเรายังมีชีวิตเป็นอยู่ ก็เป็นของเราอยู่ แต่พอแตกกายทำลายขันธ์เท่านั้น สมบัติเหล่านั้นไม่ใช่ของเราเสียแล้ว กลายเป็นของคนอื่นเสียแล้ว ไม่ใช่ของเราจริงๆ

ในมนุษย์โลกเราผ่านไปผ่านมาเท่านั้นเอง ไม่ใช่เป็นบ้านเมืองของเรา ไม่เป็นถิ่นทำเลที่เราอยู่ เป็นทำเลที่สร้างบารมี มาบำเพ็ญทาน ศีล เนกขัมม ปัญญา วิริยะ อธิษฐาน ขันติ สัจจะ เมตตา อุเบกขา เท่านั้น...”
(จากพระธรรมเทศนา เรื่อง สุขที่ลัทธิปรารถนาจะพึงได้ ๑๙ กันยายน ๒๔๙๗)

จิตเกษมพอใจ เงินไหลเข้ามาเอง

“...ถ้าจิตหยุดเสียได้ละก็ เข้ม ที่เดียว เกษมพอใจเหมือนอย่างกับกระจุกคันฉ่องส่องเงาหน้าทีเดียว เกษมพอใจขนาดนั้น จิตเกษมพอใจเช่นนั้นแล้ว จิตดวงนั้นแหละตัวมงคลแท้ๆ ที่เรียกว่า มงคล อุตตม นั่นแหละ ตัวมงคลแท้ๆ เทียว เหตุเครื่องถึงซึ่งความเจริญ

ถ้าจิตหยุดเช่นนั้นเสียแล้วละก็ เงินนะ ไม่ต้องหายากหาลำบากแต่อย่างใดหรอก

ถ้าจิตพอใจขนาดนั้นแล้ว ไม่ต้องทำงานอะไรมากมายหรอก มัน

ไหลเข้ามาเองนะ เงินนะไม่มีเดือดร้อน มีแต่เงินเข้า เงินออกไม่มี ออกก็เล็กๆ น้อยๆ เข้ามามาก ผ่องใสอย่างนั้นละก็ นั่นตัวนั้นเป็นตัวสำคัญทีเดียว”

(จากพระธรรมเทศนา เรื่อง มงคลสูตร ๒๕ เมษายน พ.ศ.๒๔๙๗)

พระพุทธเจ้าท่านคอยดูแล

“...การให้อย่างนี้แหละ ถูกต้องรื่องรอยของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์

พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ เมื่อมีพระชนม์ชีพอยู่ ก็มีการให้อย่างนี้ จึงเจริญรุ่งเรืองอยู่ได้ ถ้าปราศจากการให้อย่างนี้แล้วเจริญรุ่งเรืองอยู่ไม่ได้ เมื่อให้ความเจริญแก่พระพุทธศาสนาแล้ว ความเจริญก็หันเข้าสู่ตัวไม่ต้องไปสงสัย...

ในประเทศไทยพระพุทธเจ้ามีจริงๆ ในที่ลับๆ ประเทคนิดเดียว เท่านั้นแหละเป็นเอกราชอยู่ได้ ปีนผาหน้าไม้ทำกับเขาไม่เป็น เรือแพนาวา เรือยนต์กลไฟต่อไม่ได้ทั้งนั้น แต่ว่าเป็นเอกราชได้แปลกเหลือเกิน เป็นเอกราชได้ด้วยอะไร

นี่เป็นเอกราชด้วยพระพุทธศาสนา ด้วยพระพุทธเจ้าท่านคอยดูแลแก้ไข รักษาชาติ ศาสนาของท่านไว้ ให้ศาสนาดำรงอยู่ เพราะหมด

ทั้งชมพูทวีป ศาสนาเดิยวนี้มาแน่นอนอยู่ในเมืองไทยเท่านั้น”

(จากพระธรรมเทศนา เรื่อง ลังคหวัตถุ ๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๔๙๖)

สุดสายธรรม

“...เมื่อยังไม่สุกกายของตัวเองแล้ว ตัวเองก็ปกครองตัวเองยังไม่ได้ ยังมีคนอื่นเป็นผู้ปกครองล่ะๆ เพราะไม่ไปถ้าไปถึงสุดแคไหน เขาก็ปกครองได้แค่นั้น นี่ผู้เทศน์ยังแนะนำสั่งสอนให้ไปถึงที่สุกสายธรรมของตัวเอง เมื่อถึงที่สุกสายธรรมของตัวเองละก็ เป็นกายๆ ไป ดังนี้ ตัวเองก็จะปกครองตัวเองได้ ไม่มีใครปกครองต่อไป ตัวเองก็เป็นใหญ่ในตัวเอง ตัวเองจะบันดาลความสุขให้ตัวเองได้ กำจัดความทุกข์ได้ ไม่ให้เขายุ่งได้...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่อง พุทธอุทานคาถา ๑๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๙๗)

มนุษย์ยังไม่ตื่น

“...มนุษย์ยังไม่เบิกตา ยังหลับตาอยู่มาก มนุษย์ยังไม่ตื่น ยังหลับตาอยู่มากนัก ถ้ามนุษย์ได้เห็นธรรมกาย มนุษย์คนนั้นตื่นขึ้นแล้ว ไม่หลับแล้ว ถ้ามนุษย์ใดยังไม่เห็นธรรมกาย ยังไม่เป็นธรรมกายมนุษย์นั้นยังหลับอยู่ มารมันยังกดหลับอยู่ ยังไม่ตื่นเลย บางทีตายเสียชาติหนึ่งยังไม่ตื่นเลย...”

(จากพระธรรมเทศนา เรื่อง รัตนสูตร วันที่ ๒๖ เมษายน พ.ศ. ๒๔๙๗)

การให้ทาน

“...อันการให้ทานนี้แหละ ที่จะส่งเราให้ไปถึงสุขยิ่งใหญ่ไพศาล

ถ้าไม่ทำทานจะมีสุขยิ่งใหญ่ไพศาลไม่ได้ เพราะไม่มีผลทานส่งให้ จะถึงสุขยิ่งใหญ่ไพศาลไม่ได้

เพราะฉะนั้น ถ้าเกิดมาในโลกมนุษย์ ถ้าเป็นคนจนเสียแล้ว เรา จะทำความดีให้เต็มส่วนเต็มที่ไม่ได้ เพราะว่าจะรักษาศีลก็รักษาไม่ได้ จะ เจริญภาวนาก็เจริญไม่ไหว เพราะเป็นคนจนเสียแล้ว จะไม่รักษาศีล เจริญ ภาวนา เพราะห่วงการงานต้องประกอบกิจการงาน การงานเหนียวรั้งไว้ ให้ไปทำการงาน จิตที่จะทำให้อยิ่งใหญ่ไพศาลในศีล ภาวนาก็ทำไม่ได้...”
(จากพระธรรมเทศนา เรื่อง สุขที่สัตว์ปรารถนาจะพึงได้ วันที่ ๑๙ กันยายน พ.ศ. ๒๔๙๗)

เจ้าของนั้นได้เนื้อ

“...ผ่านะเป็นวัตรธรรมดา เมื่อยอมเข้าไปแล้วเรียกว่าฝ้ายอมผาด เจ้าของมีจิตศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา น้อมมาถวายพระสงฆ์ กาก ที่เจ้าของให้ณะเป็นกาก เจ้าของนั้นได้เนื้อไปเสียแล้ว

บุญกุศลติดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์โสภณวิสุทธิ ดวงโตเท่าไหนแล้วแต่ศรัทธาของตน นั่นเจ้าของกลั่นเอาเนื้อเสียแล้ว เอา เปลือกให้แก่วิกข...”

(จากพระธรรมเทศนา เรื่อง ภัตตานุโมทนาภาดา วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๗)

บุญช่วย

“...เมื่อเราได้บุญแล้ว เราจะทำอย่างไร? เราจะรักษาบุญอย่างไร? เพราะเราไม่เห็นบุญ เราต้องเอาใจไปจรดอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธรรม ที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ของเรา ทำใจให้หยุดนิ่ง บังคับใจให้หยุดนิ่งว่า บุญของเรา มีอยู่ตรงนี้

ถ้าพอใจหยุดได้แล้ว และถูกส่วนเข้าแล้ว เราจะเห็นดวงบุญของเรา เห็นชัดเจนทีเดียว ถ้าเราไปเห็นดวงบุญเช่นนั้น เราจะปลื้มใจสักเพียงใด ย่อมดีอกดีใจเป็นที่สุด จะหาเครื่องเปรียบไม่ได้เลย ฉะนั้น จงพยายามอดส่ำห้เอาใจไปหยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธรรม ที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ นึกถึงบุญที่เราได้กระทำในวันนี้ อย่าไปติดขัด สิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย ถ้าไปค้าขายติดขัดขึ้น ก็ขอให้บุญช่วยนึกถึงบุญตรงกลางดวงธรรมนั้น

ถ้าว่ามีอุปสรรคเข้ามาแทรกอย่างใดอย่างหนึ่ง มีผู้รุกรานมา เบียดเบียนประการใด ก็ขอให้บุญช่วย สิ่งอื่นช่วยไม่ได้ ไม่ต้องไปขอร้องใครมาช่วย ให้เอาใจหยุดอยู่ศูนย์กลางตรงบุญนั้นแหละ หยุดนิ่งอยู่อย่างนั้น บุญเป็นช่วยได้แน่นอน ไม่ต้องสงสัย...”

(จากพระธรรมเทศนา เรื่อง ภัตตานุโมทนาภา

๑๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๙๗)